

Hans Renes (1954-2023)

Afgelopen najaar (2023) is Hans Renes overleden. Voor mij behoort hij met Theo Spek en Chris de Bont tot de, intussen verdwenen, groep van Wageningse historisch geografen rond Jelle Vervloet. Zij hebben allen een belangrijke rol in onze vereniging gespeeld. Hans heeft deel uitgemaakt van het bestuur ervan en meerdere malen excursies verzorgd die mede de kracht van onze vereniging uitmaken. Natuurlijk ook naar Limburg. Daarover ging zijn in 1999 verschenen vuistdikke proefschrift (de promovendi van Vervloet versloegen daarin de toch ook niet dunne proefschriften van de AAG telkens weer): *Landschappen van Maas en Peel*. Dit is niet alleen een studie naar de cultuurhistorie van dit gebied vanaf de prehistorie, maar in zijn deel I ook een inleiding in de historische geografie. Sowieso is het boek een handleiding hoe historisch-geografisch onderzoek te doen. Het boek verradt al zijn grote belezenheid en kennis en kunde die alleen maar verder groeiden. Ondanks al zijn publicaties verliezen we met Hans Renes een geweldige kenner van de Nederlandse en Europese landschapsgeschiedenis die zich ook moeiteloos bewoog in de aanpalende terreinen als rurale geschiedenis. Hij was een vaste bezoeker van de EUHRO-conferenties.

De studie naar de Nederlandse plattelands- en landbouwgeschiedenis heeft zich na de Tweede Wereldoorlog goed ontwikkeld, maar dat heeft op Godaert van der Poel, Henk Roessingh, Jan Bieleman en Piet van Cruyningen na niet geleid tot een groot aantal agrarisch-historici. Deze geschiedenis is gedragen door onderzoekers die uit alle hoeken van de geschiedenis kwamen, en daarbuiten – zoals geografie, (rurale) sociologie. Vaak sociaal-economische onderzoekers, maar juist ook historisch-geografen, zoals Hans Renes er een van was. Hij is bijna vanaf het begin redacteur geweest van het Historisch-Geografisch Tijdschrift (thans Tijdschrift voor Historische Geografie). Dit tijdschrift is een *must* voor de onderzoekers naar de landschaps- en landbouwgeschiedenis. Door de ontwikkeling van zijn carrière (hij werd hoogleraar erfgoedstudies aan de VU) is hij in de loop der tijd ook steeds sterker erfgoedstudies gegaan en zich gaan richten op Europese landschappen. Hij hield altijd een sterke methodologische en theoretische interesse, waardoor hij ook bleef vernieuwen.

Hans Renes was een vriendelijke, gemakkelijke toegankelijke wetenschapper. Voor de dingen die hij belangrijk vond, kon hij fel opkomen, zoals moge blijken uit de tweede stelling bij zijn proefschrift: “De systematische kaalslag van de historische cultuurlandschappen was zonder financiële inbreng en organisatorische ondersteuning van de overheid niet mogelijk geweest.” Aan onze vereniging heeft hij metterdaad bijgedragen; zeker ook door het vakgebied ervan verder te ontwikkelen en uit te dragen. Een groot geleerde is gestorven.

Anton Schuurman

(Voor wie nader met hem wil kennis wil maken verwijs ik naar het artikel *In gesprek met Hans Renes*, gepubliceerd door Jaap Evert Abrahamse en Henk Baas in *Tijdschrift voor Historische Geografie*, 6(1) 2021, 7-19; en voor een uitgebreider In memoriam naar *In Memoriam prof. dr. Hans Renes (1954-2023)* door Linde Egbers in *Tijdschrift voor Historische Geografie*, 8(4) 2023, 271-276.)